

ЧОВЕШКОТО ЗЛО И БОЖИЯТА МИЛОСТ

На страниците на Свещеното Писание са изяви не само примери за Божията любов към грешното човечество, но и примери за хора, към които се е проявила спасителната Му благодат. Особено поразителна е историята на израелския цар Манасия, в която се вижда контрастът между проявлението на греха и Божията благодат. От всички царе на древния Израил, Манасия най-много се отличава с разрушителен живот, изпълнен със зло. Затова, в обръщението към Бога на този злодей, убиец, идолопоклонник, Божията любов и милост са силно забележими. Историята на Манасия намираме в Стария завет във втората книга на Летописи. Манасия е бил син на цар Езекия. За баща му се казва:

„Той върши това, което бе право пред Господа, точно както баща му Давид.“ /2 Летописи 29:2“/

В продължение на дванадесет години Манасия е възпитаван в дом, където Бог е почитан и където родителите му живеели примерен живот. Той неведнъж е чувал от тях за прекрасните дела на Бог, как Бог е освободил Своя народ от враговете в отговор на молитвата на богобоязливия цар Езекия, бащата на Манасия. Момчето е чуло за това как Бог изцелил баща му от смъртоносна болест и прибавил още петнадесет години към живота му. Три години по-късно се ражда синът на Езекия- той, Манасия, а след смъртта на баща му Манасия се възкачва на трона, когато е само на 12 години. Всички тези прекрасни дела на Бог са били известни лично на младия Манасия, но по някаква причина не са имали положителен ефект върху него. Напротив, за него се казват тези тъжни думи:

„Той извърши много зло пред Господа и Го разгневи.“

/2 Летописи 36:6/

Манасия започва управлението си чрез възстановяване на места за идоли, унищожени от баща му, издигане на олтари на Ваал, покланял се и служел на чужди богове. Но това било само началото на неговите злодеяния. Отхвърляйки Бог, той сложил идол в Божия дом и с това осквернил светинята. При това не му било достатъчно да се покланя сам на чужди богове, но въвел целия народ на Израил в светотатство. Манасия и хората отишли толкова далеч, че постъпвали по-зле от езическите народи около тях. Ние четем за това, как е превел децата си през огъня, как е упражнявал предвещания, гадания, омайвания, и си е служел със запитвачи на зли духове и врачове. Това би ужасни грехове. По-късно, когато Манасия се покаял в края на живота си, синът му Амон, когото той превел през огъня, не последвал примера на баща си и не се смирил пред Бога, но продължил да прави неугодни неща в очите на Господ.

Това показва колко бързо децата подражават на лошите постъпки на родителите си и колко бавни са добрите примери за тях. Каква голяма отговорност носят всеки баща и майка! **Родителите, пренебрегващи духовния си живот, посвещават децата си на дявола с това, че не се молят с тях, не им говорят за спасението на техните безсмъртни души.**

Божие Слово казва:

„Възпитавай детето отрано в пътя, по който трябва да ходи, и не ще се отклони от него, когато остарее.“

/Притчи 22:6/

Писанието показва, че Манасия е бил убиец. Той не бил доволен от една или две жертви, не, той напълнил Йерусалим от край до край с кръв, преследвал хората, които се застъпвали за правдата и святостта. Казано е, че „той пролял невинна кръв“. Ако някога е имало човек, в когото е било събрано толкова много от всякакво зло, тогава Манасия е бил точно такъв човек. И все пак, този грешник бил помилван от Бога.

Ще попитате: Възможно ли е това? Нека си спомним думите на Христос: „**Невъзможното за хората е възможно за Бога.**“ /Лука 18:27/ Както Бог винаги прави, Той първо изпраща Своето слово, за да вразуми грешника и да го постави на пътя на правдата. Изглежда, че Бог изобщо не трябва да изпраща Словото Си на такъв злодей, **но кой може да измери любовта и дълготърпението на Бога?!**

Ние четем: „**И Господ говори на Манасия и на неговия народ ...**“ /2 Летописи 33:10/

Чрез Своите слуги и пророци Бог предупреждава Манасия, че ще нанесе такава зло на цялата страна, за което, който чуе ще му писнат и двете уши. Но предупреждението от самия Бог не подействало. Човек може да си помисли, че ще дойде края на Божието дълготърпение. Но се оказва, че не!

Изобилието на Божията благодат все още не е изчерпано. **Бог използва друг метод, който често достига до грешника - крах на всичко.** Писано е: „И

Господ доведе срещу тях военачалниците на асирийския цар, та хванаха Манасия и като го оковаха, вързаха го с вериги и го отведоха във Вавилон." /2 Летописи 33:11/

От историческите документи можем да научим, че асирийците са пробивали долните устни на пленниците, слагали са им халка и ги оковавали. Така пленниците трябвало да преминат през парада на победителя. Така бил доведен и Манасия във Вавилон и накрая този мъчителен път произвел ефект: „А когато беше в бедствие, се помоли на Господа, своя Бог, и се смири много пред Бога на бащите си." /2 Летописи 33:12/

Колко много от нас могат да засвидетелстват заедно с псалмиста Давид, че когато:

„Връзките на смъртта са ме обвили, порои от беззаконие са ме заплашили. Връзките на шеол са ме оплели, примките на смъртта са ме стегнали. **В утеснението си призовах Господа и към Бога мой викнах,** от храма Си **Той чу гласа ми и викането ми пред Него стигна до ушите Му.**" /Псалм 18:4-6/ и:

„Добре ми стана, че бях наскърбен, за да науча Твоите повеления." /Псалм 119:71/

Скъпи приятели, попаднали ли сте в толкова тесни обстоятелства, че да не виждате изход? Може би примките на смъртта са ви стегнали, пренебрегнали сте гласа на изобилието и затова Бог трябва да ви говори с гласът на бедствие, скръб и трудни изпитания. Да, много от нас са преминали през това нещо. Да, изпитанията могат да закоравят сърцето ни още повече, или подобно на Манасия, можем да се смирим под тежката ръка, която изпраща бедствията и да бъдем помилвани и оправдани. **Скръбта и изпитанията са гласът на Бог, който ни призовава.**

Господ чука на сърцето ни с тези преживявания и чака нашия отговор. Той е готов да ни спаси, когато извикаме от дълбините на бедствието си:

„Призови Ме в ден на беда, и Аз ще те избавя, и ти ще Ме прославиш.“ /Псалм 50:15/

Манасия потънал дълбоко в бездната на греха, но също така дълбоко се смирил пред Бога на бащите си. Бог чул гласа на този нещастен грешник, който в затвора с вериги и халка на устните си удрял в гърдите си и викал към Него, търсейки милостта Му. **Колко голяма е Божията милост и колко безгранична е Неговата любов! Кой може да ги разбере ?** Вижте какво прави Бог с Манасия:

„Бог му обърна внимание и послуша молбата му, та го доведе пак в Ерусалим, на царството му.“

/2 Летописи 33:13/

Ние бихме решили, че такъв голям грешник заслужава наказанието си, но Бог действа по различен начин. **Той се отнася милостиво с грешника, който идва при Него за прошка. Бог му прощава, Той го възстановява и причислява към числото на изкупените Си деца.**

Такъв Бог имаме! Приложете това качество на Бог към себе си. Той е щедър в любовта си към всеки покаял се грешник. Слава на Него завинаги!

Превод: Светлина за теб